

Hvad er det, der skal laves om? Det må man jo kunne få et svar på.

Det kan også være, man kigger uden for Folketinget og spørger Juni Bevægelsen: Hvad er det egentlig, der skal laves om? Og her må man sige, at Juni Bevægelsen har været mere præcis end SF. To af Juni Bevægelsens ledende folk, Drude Dahlerup og Niels I. Meyer, er jo kommet med et bud. De har sagt, at miljøpolitikken skal renationaliseres og det indre marked afskaffes, og det synes jeg da er et kontant bud. Nu ved vi, hvad vi har at vente fra den kant.

Jeg vil sige, at jeg synes ikke, nogen af budene er realistiske, og jeg synes slet ikke, de kan samle et tilstrækkeligt antal medlemmer af det Folketing til at kunne give et bud på, hvad Danmark egentlig skal gøre. Derfor vil man i virkeligheden sidde i den situation, at man vil have en Maastrichttraktat, og man vil have den frem for Amsterdamtraktaten. Jeg har til min store forbløffelse hørt i dag, at SF ønsker Maastrichttraktaten frem for Amsterdamtraktaten, og det er ganske, ganske overraskende for mig.

Jeg vil godt slutte med at sige, at vi holder en folkeafstemning, fordi folk skal have ret til at sige ja eller nej, og jeg synes, det er vigtigt at fastholde, at den ret består. Men man skal bare ikke foregøgle sig, at nogen af delene er gratis. Såvel et nej som et ja har selvfølgelig konsekvenser, og dem må man være klar til at tage.

Forespørgslen i dag er rettet til regeringen, men havde det været muligt, ville vi gerne have stillet en forespørgsel til Erhedslisten, Fremskridtspartiet, Dansk Folkeparti og SF om, hvad disse fire partier kan blive enige om skal være konsekvensen af et dansk nej.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge hr. Ove Fich, hvorfra han har det besynderlige synspunkt, at det vil være Danmarks problem efter et nej, at de andre lande kan tvinge Danmark til pludselig at skulle til at foretage en hel masse ting, som der ikke står noget om i Maastrichttraktaten. Er det ikke korrekt, at sådan som Maastrichttraktaten er indrettet, vil et dansk veto, altså et dansk nej, betyde, at så er Amsterdamtraktaten bortfaldet, og hvis Danmark siger, at der ikke kan ske mere med den Amsterdamtraktat, den er død og borte, ja, så er den død og borte? Der findes ingen straffebestemmelser i Maastrichttraktaten, som

de andre lande kan bruge imod Danmark i den situation.

Jeg lagde mærke til, at i et Ritzautelegram den 16. september sagde økonomiministeren, at Amsterdamtraktaten falder væk, hvis det bliver et dansk nej. Så er der ingen Amsterdamtraktat, så gælder Maastrichttraktaten. Er det ikke sådan, det er? Så lad være med at fremstille det, som om de andre lande har et eller andet instrument til at tvinge os til, at vi absolut skal gøre noget bestemt. Så er traktaten nemlig død, og så er den ikke længere.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes faktisk, at det sidste, hr. Ove Fich sagde i sit indlæg, var rigtigt, og derfor synes jeg egentlig, det er værd at bemærke det. Hr. Ove Fich sagde faktisk, at det var vigtigt at gøre opmærksom på, at det havde konsekvenser, altså omkostninger, både at sige ja og at sige nej. Det var da en erkendelse, og det er utroligt, vi kunne komme så langt.

Indtil nu er det af debatten fremgået, at det stort set var en fordel for Danmark at sige ja, men selvfølgelig er der også omkostninger ved at sige ja. Vi mister nogen suverænitet, der er nogle punkter, hvor vi afgiver noget selvbestemmelse osv., osv., så jeg synes bare, jeg godt vil sige til hr. Ove Fich: Jeg synes, det var dejligt, vi også fik den melding.

Men mit spørgsmål til hr. Ove Fich er: Synes hr. Ove Fich overhovedet ikke, at tilhængerne har et ansvar for at give befolkningen nogle realistiske ideer om, hvilke muligheder Danmark har efter et nej? Ligger der ikke et ansvar hos tilhængerne såvel som hos modstanderne – for selvfølgelig gør der også det hos modstanderne – for at lave en tilbunds gående undersøgelse af, hvilke muligheder der er? Der er selvfølgelig nogle muligheder i tilfælde af et nej, men der er også nogle konsekvenser af et nej, lige så vel som der er af et ja, og er der ikke et fælles ansvar? Er det ikke også et tilhængeransvar at sørge for, at alle de konsekvenser og muligheder kommer frem i lyset?

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne spørge hr. Ove Fich, om han ikke er enig med mig, når jeg nu siger, at når Danmark har stemt den 28. maj 1998, og det er blevet et nej, er det ikke Danmark, der som sådan har et problem. Så er det EU, der har et pro-